

Arrest

nr. 73 591 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GELUYKENS, loco advocaat S. VANBESIEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 24 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 1 januari 1956 in het Syrische dorp Kamyshli. In november 1966 verhuisde u samen met uw ouders naar Armenië, waar u tot 1990 verbleef. In de zomer van 1990 ging u op bezoek bij een vriend in Turkmenistan, waar u twee weken later uw vrouw, K.(...) M.(...), leerde kennen met wie u in 2001 officieel huwde. U ging met haar samenwonen en liet zich in Turkmenistan registreren. Een tweetal jaar later kreeg u voor de eerste keer problemen. Uw vrouw was reeds eerder gehuwd geweest, maar haar ex-man, A.(...) A.(...), zat in de gevangenis wegens moord. Hij was niet opgezet met het feit dat u zijn vrouw had afgepakt en een tweetal jaar nadat u en uw vrouw gingen samenwonen, begon hij jullie vanuit de gevangenis lastig te vallen door middel van dreigbrieven en het verspreiden van roddels. Omwille van deze problemen verhuisde u in 1999 samen met uw gezin naar Rusland, waar u een nieuw leven begon en uiteindelijk ook het Russische staatsburgerschap verwierf. Op 20 augustus 2006 kreeg u echter ook daar problemen. Die nacht klopte de ex-man van uw vrouw, die ondertussen vrijgekomen was, samen met 2 vrienden aan uw deur. Toen u nietsvermoedend de deur opende, werd u onmiddellijk buiten westen geslagen. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het Stedelijke Ziekenhuis van Orsk, waar u uiteindelijk een maand behandeld moest worden. Na dit incident deden jullie aangifte bij de politie, die uw verklaringen kwam opnemen in het ziekenhuis. De politie slaagde er echter niet in de ex-man van uw vrouw en zijn 2 kompanen te vatten. In de daaropvolgende weken leefden jullie in angst en stress. Hierdoor werd uw vrouw zo ernstig ziek dat ze op 20 november 2006 overleed. Na de dood van uw vrouw bleef u samen met uw zoon in Orsk wonen en een tijd lang kenden jullie geen problemen meer. Maar op 30 januari 2010 kwam de ex-man van uw vrouw jullie opnieuw opzoeken. Ook ditmaal klopte hij 's nachts aan de deur. Door het incident in 2006 was u echter voorzichtiger geworden en deed u uw deur niet zomaar meer open. Toen u vernam dat het opnieuw de ex-man van uw vrouw met een van zijn vrienden was, weigerde u uw deur te openen. In plaats daarvan vroeg u uw zoon om uw buurmannen te verwittigen. Zij kwamen snel naar buiten en begonnen tegen uw belagers te schreeuwen. Hierop maakten uw belagers zich uit de voeten en kort daarna arriveerde de politie, die door uw buurmannen was gebeld. De politie stelde een proces-verbaal op en startte een onderzoek naar de daders. Toen dit onderzoek na enkele weken nog steeds geen nieuws had opgeleverd, besloot u echter om Rusland te verlaten aangezien u er zich niet meer veilig voelde. Uw huis liet u over aan een neef van uw vrouw en zijn gezin. U verliet Rusland uiteindelijk op 22 maart 2010. Vanuit Orsk reisde u samen met uw zoon naar Moskou, van waaruit jullie de trein naar Minsk (in Belarus) namen. Vanuit Minsk gingen jullie met een taxi naar Brest, waar jullie 5 dagen verbleven. In de nacht van 29 op 30 maart 2010 vertrokken jullie vanuit Brest met een auto naar Polen, waar jullie afgezet werden in de stad Poznan. Daar stapten jullie over op een minibus, die jullie naar Brussel bracht. U bereikte Brussel op 31 maart 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België vernam u dat de ex-man van uw vrouw bij uw vroegere huis in Orsk bleef langsgaan. In mei 2011 drong hij het huis zelfs binnen en richtte er een ravage aan. Hij viel ook de bewoonster aan. Na dit incident besloot de neef van uw vrouw om eveneens te verhuizen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Rusland problemen had met de ex-man van uw vrouw, die uw leven wilde kapotmaken omdat u zijn gezin had verwoest. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers gemeenrechtelijke problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u wel degelijk op de hulp van uw autoriteiten kon rekenen. Zowel na het incident in 2006 als na het incident in 2010 hebt u immers aangifte gedaan bij de politie, die uw klacht telkens registreerde en vervolgens een onderzoek startte (CGVS, p. 13-15). Het feit dat de politie er tot op het moment van uw vertrek nog niet in geslaagd was de daders te vatten (CGVS, p. 14-15), is echter geen afdoende reden om een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, wat in casu dus niet het geval is. U gaf bovendien zelf aan dat de ex-man van uw vrouw een Turkmene staatsburger is, die niet permanent in Rusland woont, maar af en toe heen en weer reist. Wat de zaak voor de politie mogelijk bemoeilijkt (CGVS, p. 14-15). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U maakte immers niet aannemelijk dat u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U voerde wel aan dat de ex-man van uw vrouw u in de Russische Federatie gemakkelijker zou kunnen vinden dan in

België omdat hij er zich makkelijker tussen de republieken kan verplaatsen. U had echter geen enkel idee hoe hij u elders in de Russische Federatie zou kunnen vinden (CGVS, p. 16). Bijgevolg moet besloten worden dat u wel degelijk over een intern vluchtalternatief beschikt, bijvoorbeeld in Nizhni Tagil, waar uw broer zich gevestigd heeft. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en zoon, een adoptiecertificaat, de overlijdensakte van uw vrouw, brieven van de echtgenote van de neef van uw vrouw en een medisch attest op uw naam) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw zoon alsook uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en zoon en het adoptiecertificaat van uw zoon bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Uit de overlijdensakte van uw vrouw blijkt dat zij op 20 november 2006 overleed, wat evenmin betwijfeld wordt. De overlijdensakte vermeldt evenwel geen doodsoorzaak. Het medische attest d.d. 26 september 2006 op uw naam toont aan dat u gedurende een maand onder toezicht stond van een arts in het Stedelijke Ziekenhuis nummer 1 van Orsk, wat niet betwist wordt. Aan de brieven van de neef van uw vrouw en zijn echtgenote, die trouwens niet gedateerd noch ondertekend zijn, kan ten slotte geen objectieve bewijswaarde gehecht worden. Uit de bijhorende enveloppen kan bovendien enkel geconcludeerd worden dat u in België per post documenten hebt ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Hij wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij niet op de bescherming van de lokale autoriteiten kon rekenen. Verzoeker stelt twee keer klacht te hebben neergelegd bij de politie tegen de ex-man van zijn vrouw, maar de politie gaf geen gevolg aan deze klacht waardoor verzoeker en zijn zoon blijvend in gevaar verkeerden. Verzoeker citeert hierbij uit een rapport van Amnesty International een internetartikel van The Economist om aan te tonen dat de politie in de regio waarvan hij afkomstig is, niet naar behoren functioneert. Deze bronnen geven volgens hem ook aan hoe verstrengeld de privésector is geraakt met het politiewezen en tonen tevens aan dat er sprake is van corruptie binnen de Russische politie. Verzoeker meent dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten. Het feit dat hij van Armeense afkomst is, speelt daarbij ook een rol. Daarnaast gaf de lokale politie aan verzoeker te kennen dat zijn probleem slechts een familieprobleem is, waardoor het duidelijk is dat de Russische politie het gevaar niet ernstig neemt. Verzoeker verklaart ook dat er voor hem geen binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief is. De ex-man van zijn intussen overleden vrouw kan zich namelijk gemakkelijk in Rusland begeven waardoor het voor deze laatste eenvoudig wordt om verzoeker overal in Rusland te kunnen vinden. Deze ex-man heeft volgens verzoeker slechts één doel voor ogen, namelijk het gezin van verzoeker kapotmaken, wat blijkt uit de brieven van de neef van de vrouw van verzoeker die na zijn vertrek in zijn huis zijn ingetrokken. De neef van de vrouw van verzoeker werd volgens hem nog herhaaldelijk lastig gevallen waardoor deze het huis heeft verlaten. Verzoeker benadrukt het actueel karakter van zijn probleem en stelt dat het feit dat de brieven in kwestie niet getekend of gedateerd zijn, hier niets aan verandert. Volgens verzoeker is het immers niet meer dan normaal dat men in brieven tussen familieleden niet dezelfde "etiquette" hanteert als in "officiële schrijvens".

2.2. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal geeft aan dat het om gemeenschappelijke problemen gaat en dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker om één van de redenen zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Het feit dat de politie er tot op het moment van verzoekers vertrek er nog niet in

geslaagd was de daders te vatten is geen reden om een beroep te doen op internationale bescherming. Ten tweede zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker maakte immers niet aannemelijk dat hij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in Nizhni Tagil. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten merkt het Commissariaat-generaal vooreerst op dat verzoekers paspoort, dat van zijn zoon, zijn huwelijks akte, de geboorteaktes en het adoptiecertificaat elementen bevatten die niet betwist worden. De overlijdensakte van verzoekers vrouw vermeldt volgens de commissaris-generaal geen doodsoorzaak. Het medisch attest bevat gegevens die niet betwist worden en aan de brieven van de neef van verzoekers vrouw en diens echtgenote, die niet gedateerd of ondertekend zijn, kan luidens de bestreden beslissing geen objectieve bewijswaarde gehecht worden.

2.3. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker zich beroept op problemen die hij heeft met de ex-man van zijn overleden vrouw. De door verzoeker aangehaalde feiten kunnen echter niet worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging. Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. In zijn verzoekschrift komt verzoeker voor het eerst aandragen met de ongestaafde bewering dat de politiediensten niet geneigd zijn verzoeker te helpen zoals ze Russen zouden helpen omwille van zijn Armeense afkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker nooit eerder melding maakte van het feit dat hij omwille van zijn Armeense origine problemen zou hebben gekend bij het verkrijgen van bescherming vanwege de Russische autoriteiten. Bovendien brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan waaruit de vooringenomen houding van de Russische autoriteiten ten aanzien van etnische Armeniërs zou blijken. De *a posteriori* verklaringen van verzoeker zijn niet van aard om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij na de aanval van 2006 de onderzoeksrechter naar het ziekenhuis is gegaan om een pv op te stellen en verzoekers getuigenis te noteren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 14). Na de aanval in 2010 heeft verzoeker klacht ingediend bij de politie, die vervolgens ter plaatse kwam en een pv heeft opgesteld (stuk 5, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 13). Verzoeker verklaarde tevens dat er na deze aanvallen een onderzoek is gestart naar de zaak (stuk 5, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 14). Niets wijst erop dat verzoeker geen bescherming kan invoeren. De bevoegde autoriteiten zijn namelijk langs geweest en zijn een onderzoek gestart. Verzoekers betoog dat geen gevolg werd gegeven aan zijn klacht of dat deze niet ernstig werd genomen, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Het feit dat de autoriteiten verzoekers belager nog steeds niet hebben gevonden, wijst, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, niet meteen op een slecht functioneren van de politie. Verzoeker verklaarde bovendien zelf dat het moeilijk is om de ex-man te vinden omdat hij een staatsburger van Turkmenistan is (stuk 5, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 14). Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers verwijzing naar algemene rapporten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en die gewag maken van corruptie binnen de Russische politiediensten (Verzoekschrift, bijlage 2, 'Annual Report 2011: Russian Federation'; Verzoekschrift, bijlage 3, 'Police brutality in Russia: Cops for hire'), niet aantoont dat er in zijn concrete geval sprake is van corruptie bij de politie waardoor zijn klacht niet ter harte zou zijn genomen. Vermits verzoeker niet aantoont dat zijn problemen als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden gekwalificeerd, kan hij niet als vluchteling worden erkend.

2.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad merkt op dat verzoeker in wezen niet weerlegt dat hij zich elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen om aan zijn belager te ontsnappen. Verzoeker merkt enkel op dat het voor de ex-man van zijn overleden vrouw eenvoudig is om hem overal in Rusland te

vinden en lastig te vallen. Dit ongefundeerde betoog van verzoeker wordt echter tegengesproken door verzoekers eigen verklaringen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de belager van verzoeker niet bij machte is om hem op te sporen aangezien de neef van de vrouw van verzoeker, die in verzoekers huis waren ingetrokken, wordt lastiggevallen door dezelfde belager die komt vragen naar de verblijfplaats van verzoeker (stuk 5, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 15). Verzoekers bewering dat het voor zijn belager eenvoudig is hem te vinden, kan dus niet worden bijgetreden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij zich niet in een ander deel van het land kan vestigen zonder lastiggevallen te worden waardoor hij niet in aanmerking komt voor de .

2.6. Verzoekers argument dat de bewijswaarde van de brieven zou worden miskend en men in brieven tussen familieleden een andere "*etiquette*" hanteert, doet, in tegenstelling tot wat hij beweert, geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat de brieven van zijn neef en diens echtgenote (stuk 17, Documenten, Brief vrouw van neef 1+2+enveloppe) niet gedateerd zijn en niet ondertekend werden. Bovendien blijkt uit de inhoud dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die niet uitgaat van een objectieve instantie en waaraan bijgevolg geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht.

2.7. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift toespitst op de weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals in punt 2.4. reeds gesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Russische autoriteiten geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Gelet op deze vaststelling en gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen intern vluchtalternatief heeft, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoeker heeft geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN